

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

● Του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κύκκου και Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρου

Ευσεβείς γυναίκες των Χριστιανικών Συνδέσμων
Χριστός Ανέστη!

έσα στη χαρά της Αναστάσεως
του Κυρίου. Μέσα στην εόρτια
περίοδο του Πεντηκοσταρίου,
με ιδιαίτερη χαρά σας υποδε-
χόμαστε σήμερα εδώ, στον ιερό
αυτό χώρο, που φυλάσσει ως

θησαυρό πολύτιμο τη θαυματουργό και πάνσεπτη
εικόνα της Θεομήτορος, της Ελεούσας του Κύκ-
κου, στη χάρη της οποίας καταφεύγει ο λαός μας,
για να μεταφέρει την απέραντη λατρεία, τον σεβα-
σμό και την ευγνωμοσύνη του και να ζητήσει το
έλεος, τη χάρη και τη μεσιτεία της.

Σας καλωσορίζουμε εδώ στο θερμοκήπιο αυτό
της ορθοδόξου πίστεως και ευσεβείας, στην κυ-
ψέλη αυτή της πνευματικής και κοινωνικής δρα-
στηριότητας, όπου μυροβόλο αποπνέει παντού της

χριστιανικής αγάπης το άρωμα.

Σας καλωσορίζουμε στην Ιερά Μονή Κύκκου, το σέμνωμα αυτό της Ορθοδοξίας, που, για εννέα αιώνες, πνευματικά, θρησκευτικά και εθνικά την Κύπρο καταυγάζουσα, έπαλξη εθνικοθρησκευτική επίφθορος υφίσταται. Κατάφορτος από ιστορία εκκλησιαστική και εθνική ο τόπος αυτός παραμένει και σήμερα, σε πείσμα των καιρικών δυσχερειών, ως ιερός και άφθαρτος χώρος μετάνοιας, αγνισμού και αδιαλείπτου υμνολογίας προς τον Κύριο και Κέντρο αγάπης και ευποιΐας.

Τρίτη Κυριακή από το Πάσχα σήμερα, και η Εκκλησία μας τιμά τις ευσεβείς και αφοσιωμένες στον Κύριο Μυροφόρες Γυναίκες, που αξιώθηκαν της αγγελικής οπτασίας και πληροφορήθηκαν πρώτες αυτές το μεγάλο και χαρμόσυνο γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού, αλλά και πρώτες αυτές αξιώθηκαν να δουν το αναστημένο σώμα του.

Κατά τους Πατέρες της Εκκλησίας μας, το γεγονός αυτό συσχετίζεται μεταξύ της Εύας και των Μυροφόρων Γυναικών. **Η Εύα, αφού συνομίλησε με το πονηρό πνεύμα, το διάβολο, έφερε και έφερε το πικρό μήνυμα της πτώσεως στον Αδάμ. Τώρα οι Μυροφόρες Γυναίκες, αφού συνομίλησαν με τον ολόφωτο Άγγελο του Θεού και είδαν τον αναστημένο Χριστό, έφεραν το γλυκό μήνυμα της Αναστάσεως στους άνδρες Αποστόλους. Έτσι έχουμε την αποκατάσταση της γυναικείας φύσεως. Καταργείται η απόδοση της ευθύνης στη γυναίκα για την πτώση.**

Η γυναίκα, που πρωτοστάτησε στην πώση, πρωτοστατεί τώρα και στο μυστήριο της θείας οικονομίας, από τη Γέννηση του Χριστού με την Παναγία, που την περίμεναν όλοι οι αιώνες, μέχρι την Ανάστασή του με τις Μυροφόρες Γυναίκες, που έγιναν οι Ευαγγελίστριες της Αναστάσεως και οι Απόστολοι των Αποστόλων. Γι' αυτό στο πρόσωπο της Παναγίας, αλλά και των Μυροφόρων Γυναικών, τιμάται ιδιαίτερα η γυναικεία φύση.

Έχοντας υπόψη το γεγονός αυτό, δεν θα μπορούσε το θέμα της σημερινής ομιλίας μου να μην αναφερόταν στο γυναικείο φύλο. Το θέμα λοιπόν, που με συντομία θα προσπαθήσω να αναπτύξω, είναι: «Η θέση της γυναίκας μέσα στην Ορθοδοξία», πώς τοποθετείται δηλαδή απέναντι στη γυναίκα η Ορθόδοξη Εκκλησία.

Πριν όμως παρουσιάσω τη θέση της γυναίκας μέσα στην Ορθοδοξία, καλό θα ήταν να δούμε ποια ήταν η θέση της γυναίκας στον προχριστιανικό

ειδωλολατρικό κόσμο, για να γίνουν ακόμα πιο αισθητά τα θετικά αποτελέσματα, που έφερε η Εκκλησία στον τομέα εξύψωσης της γυναίκας.

Στον προχριστιανικό ειδωλολατρικό κόσμο η γυναίκα θεωρείτο και αντιμετωπιζότο ως κτήμα και δούλη του άνδρος και σκεύος ηδονής, όργανο ικανοποίησης των ανδρικών ενστίκτων. Στην αρχαία ελληνική κοινωνία η γυναίκα θεωρείτο και αντιμετωπιζότο περισσότερο ως πράγμα, παρά ως ον λογικό και ελεύθερο.

Μεγάλοι φιλόσοφοι, ποιητές και νομοθέτες εξέφρασαν αντιλήψεις και απόψεις, οι οποίες υποβάθμιζαν το γυναικείο φύλο σε σχέση με το ανδρικό.

Ο Πλάτων έλεγε ότι «η γυναικεία φύση από απόψεως αρετής είναι κατώτερη της αρετής των αρρένων».

Ο Αριστοτέλης έλεγε ότι, «έξω από την τάξη των ανθρώπων υπάρχουν δύο άλλες τάξεις, των δούλων και των γυναικών». Και ότι το «άρρην» είναι εκ φύσεως «άρχον» και «δεσπόζον», το δε θήλυ εκ φύσεως «αρχόμενον» και «δούλον».

Ο Ευριπίδης απεχθανόταν όλες τις γυναίκες και τις αποκαλούσε «κίβδηλον κακόν» για τον άνθρωπο.

Και ο Σιμωνίδης ο Αμοργίνος έλεγε ότι ο Δίας έκαμε αυτό το «μέγιστον κακόν γυναικές».

Ακόμη πιο τραγική ήταν η θέση της γυναίκας στις κοινωνίες της Ανατολής. Στην αρχαία Σινική θρησκεία η γυναίκα δεν είχε το δικαίωμα να ζήσει μετά το θάνατο του συζύγου της, γι' αυτό την έθαπταν ζωντανή μαζί του. Στις Ινδίες, κατά την τελετή της καύσεως του νεκρού άνδρος, έκαιγαν ζωντανές μαζί του και τις γυναίκες του.

Στην Αραβία, αργότερα δε και στο Ισλάμ, η γυναίκα εξευτελιζόταν στο χαρέμι και στην πολυγαμία.

Ακόμη και η ανδροκρατούμενη Ιουδαϊκή κοινωνία υποτιμούσε τη γυναίκα, η οποία δεν μπορούσε να παραστεί ως μάρτυρας, ένεκα της «ελαφρότητας και της θρασύτητας» του γυναικείου φύλου της, όπως γράφει ο Ιουδαίος ιστορικός Ιώσηπος. Ο δε Ιουδαίος νομοδιδάσκαλος δεν είχε το δικαίωμα να συνομιλεί με γυναίκα, ούτε και με την αδελφή του.

Ακόμη και δύο αιώνες μετά το Χριστό, ο Ιουδαίος ραββίνος Σαμουήλ συνιστούσε στους μαθητές του να ευχαριστούν κάθε μέρα το Θεό, γιατί γεννήθηκαν άνδρες, και όχι γυναίκες.

Με τη σάρκωση όμως του Θεού από την αιεσίπαρθενο Θεοτόκο η γυναίκα καταξιώνεται. Με

τη θεία γέννηση του Χριστού από την Παναγία, από την οποία δανείστηκε την άχραντη σάρκα του, τίμησε, δόξασε και αποκατάστησε πλήρως τη γυναίκα.

Ο ίδιος ο Κύριος πρόβαλε τη γυναικεία αξιοπρέπεια και ομοτιμία προς τον άνδρα με πολλούς τρόπους.

Μέσα στην ανδροκρατούμενη Ιουδαϊκή κοινωνία, όπου ο Ιουδαίος νομοδιδάσκαλος δεν είχε το δικαίωμα να συνομιλεί με γυναίκα, έστω και με την αδελφή του, ο Κύριος δέχεται να συνοδεύεται και να υπηρετείται, όχι μόνο από τον όμιλο των δώδεκα μαθητών, αλλά και από ευλαβείς γυναίκες, όπως τη Μαρία τη Μαγδαληνή, τη Μαρία τη μητέρα του Ιακώβου, τη Σαλώμη τη μητέρα των υιών του Ζεβεδαίου και πολλές άλλες γυναίκες, όπως αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη.

Ο ίδιος ο Κύριος δέχεται την πίστη της Χαναναίας, που επίμονα ζητά τη βοήθειά του για την άρρωστη κόρη της. Θεραπεύει την αιμορροούσα, που ταλαιπωρείται από μακροχρόνια αρρώστια. Συμπεριφέρεται με αγάπη και θαυματουργεί στη χήρα της Ναϊν, που θρηνεί για το θάνατο του μονάκριβου παιδιού της, όπως και στη θυγατέρα του Ιαείρου.

Επαινεί τη χήρα, που προσφέρει το δίλεπτο.

Βραβεύει την πίστη της Μάρθας και της Μαρίας.

Δεν διστάζει να συζητήσει με την αμαρτωλή, αλλοεθνή και αλλόθρησκη Σαμαρειτίδα και της αποκαλύπτει θεϊκές αλήθειες.

Δικαιώνει την πόρνη στο σπίτι του Φαρισαίου, γιατί έδειξε αγάπη. Δέχεται με μακροθυμία εκείνην, που, οργισμένοι, οι Φαρισαίοι απαιτούσαν να λιθοβοληθεί αμέσως, γιατί την είχαν συλλάβει επί αυτοφώρω να αμαρτάνει.

Δείχνει επιείκεια σ' όλες τις αμαρτωλές γυναίκες, που τον πλησιάζουν μετανοημένες.

Σ' όλες αυτές ο Κύριος προσφέρει φιλότιμα τη λύτρωση και με τον τρόπο αυτό καθιστά τη γυναίκα πρόσωπο ιερό και σεβαστό. Επί πλέον αναδεικνύει τη γυναίκα πρώτο κήρυκα της Αναστάσεως, ιεραπόστολο και ισαπόστολο και κήρυκα της αγάπης του σε άρχοντες και λαούς.

Κατά το παράδειγμα του Κυρίου, αντιμετώπισαν τη γυναίκα και οι Απόστολοί του. Πολλές γυναίκες διακονούσαν στις ανάγκες του ιεραποστολικού έργου των θεοπνευστών Αποστόλων, ιδιαίτερα του Παύλου.

Στις επιστολές του Αποστόλου Παύλου αναφέ-

ρονται ονόματα γυναικών, οι οποίες «πολλά εκοπίασαν εν Κυρίω», (όπως η Πρίσκιλλα, η Τρύφαινα, η Τρυφώσα, η Ευδοκία, η Συντύχη, η Λυδία, η Φοίβη και άλλες).

Στα πρώτα χρόνια της Εκκλησίας οι γυναίκες είχαν αναπτύξει μεγάλη κοινωνική και ιεραποστολική χριστιανική δράση, ώστε ο μέγας πολέμιος της Εκκλησίας εθνικός φιλόσοφος Κέλσος να ονομάζει το Χριστιανισμό «θρησκεία των γυναικών».

Ιδιαίτερα στα χρόνια των διωγμών πολλές ήταν οι γυναίκες, που αντιμετώπισαν με θαυμαστή ανδρεία το μαρτύριο. Ενώ άλλες αποδείχθηκαν, κατά

τη φράση του ιερού Χρυσοστόμου, «ανδρειότεραι ανδρών» και επέτυχαν «αγγέλων την απάθειαν».

Δίκαια, επομένως η γυναίκα αποκτά μέσα στον Χριστιανισμό τους ευγενέστερους τίτλους. Γίνεται μαθήτρια, μυροφόρα, ισαπόστολος, ευαγγελίστρια, παρθένος, διακόνισσα, μάρτυρας, αγία.

Η θέση λοιπόν της γυναίκας αναβαθμίζεται με την έλευση του Χριστού και την επικράτηση του Χριστιανισμού. Η φιλότιμη αντιμετώπισή της από τον θεάνθρωπο Ιησού, μαζί με την επαναστατική για την τότε εποχή διακήρυξη του Αποστόλου Παύλου,

**«οὐκ ἐνὶ ἀρσεν και θήλυ» (Γαλ. γ' 28), σπά-
ζουν τους φραγμούς των διακρίσεων άνδρα
και γυναίκας και σαρώνουν κυριολεκτικά
τις θεωρίες και αντιλήψεις περί ανισότητας
των δύο φύλων.**

Στην Ορθόδοξη του Χριστού Εκκλησία η γυ-
ναίκα θεωρείται ως το αναφαίρετο και ομότιμο
στοιχείο της ζωής. Άνδρας και γυναίκα μαζί και
παράλληλα ως δύο φύλα του ενός και αδιαιρέτου
ανθρωπίνου γένους απαρτίζουν το πλήρωμα της
Εκκλησίας.

Άνδρας και γυναίκα, πλασμένοι «κατ' εικόνα
και καθ' ομοίωσιν» (Γεν. α' 26) Θεού, μετέχουν από
κοινού στη σωστική ενέργεια του Χριστού και στα
χαρίσματα και στις δωρεές του Αγίου Πνεύματος,
χωρίς καμιά διάκριση.

Για την Ορθόδοξη Εκκλησία η γυναίκα δεν εί-
ναι κατώτερη από τον άνδρα. Δεν είναι όμως ίδια
με τον άνδρα. Δημιουργήματα και οι δύο ισότητα
του ενός Θεού, είναι πρόσωπα της ίδιας αξίας, με
ίσα δικαιώματα, έχουν όμως διαφορετικά λειτουρ-
γήματα, ανάλογα με τη θέση και τη φύση τους.
Στην Ορθόδοξη Εκκλησία η ετερότητα και ιδιαιτε-
ρότητα των δύο φύλων, ούτε διαιρεί, ούτε χωρίζει
τον άνδρα και τη γυναίκα. Εκφράζουν την ανάγκη
της ενότητάς τους για την ουσιαστική συμβολή
τους στη διατήρηση της θεϊκής τάξεως στην καθη-
μερινή ζωή, στην κοινωνία και στον κόσμο.

Οι ρόλοι του άνδρα και της γυναίκας διαφέ-
ρουν στην ψυχολογική τους θεμελίωση και έκ-
φραση, αλλά είναι σύστοιχοι, ισότιμοι, ομογενείς
και του ιδίου ηθικού επιπέδου.

Οι ρόλοι επομένως των δύο φύλων δεν πρέπει
να ισοπεδώνονται από τον οδοστρωτήρα της ομοι-
ομορφιάς.

Πραγματικός φεμινισμός είναι ισότητα, ισο-
τιμία, και όχι ισοπέδωση στη σχέση των δύο φύ-
λων. Όχι ισοπεδωτική ομοιότητα, που ακυρώνει
τη συμπληρωματικότητα και δημιουργεί αντιθέ-
σεις, αλλά ισότιμη ιδιαιτερότητα, που συνεπάγε-
ται τη δυνατότητα συνεργασίας και αλληλοσυ-
μπλήρωσης.

Η ισότητα, ή, καλύτερα, η ισοτιμία του άνδρα
και της γυναίκας, βρίσκεται μέσα στους λόγους
του Αποστόλου Παύλου: «ούτε γυνή χωρίς άνδρός,
ούτε ανήρ χωρίς γυναικός εν Κυρίω» (Α' Κορ. ια' 11).

Στην Ορθόδοξη Εκκλησία οι ψυχοσωματικές
και βιολογικές διαφορές ανάμεσα στον άνδρα και
στη γυναίκα εξυπηρετούν το διαφορετικό ρόλο,
που τους ανέθεσε ο Θεός, για τη συνέχιση της αν-

θρώπινης ζωής.

Ο άνδρας και η γυναίκα μέσα στο γάμο είναι
ένα και αλληλοσυμπληρώνονται. Ο ένας δεν μπο-
ρεί να υπάρξει χωρίς τον άλλο. Δεν μπορεί η γυ-
ναίκα μόνη της να γεννήσει παιδί, ούτε ο άνδρας
μόνος του, χωρίς τη γυναίκα.

Άνδρας και γυναίκα έχουν τα ίδια δικαιώματα
και ευθύνες στο γάμο, στη συζυγική ζωή, στην
οικογένεια, που είναι θεσμός θεοϊδρυτος και δε-
σμός ισόβιος.

Η υψηλή και θεία αποστολή των συζύγων,
μέσα στο θεοϊδρυτο θεσμό της οικογένειας, είναι
να φέρουν στον κόσμο παιδιά και να τους δώσουν

αγωγή χριστιανική. Να τα αναθρέψουν «εν παι-
δεία και νοθεσία Κυρίου» (Εφ. στ' 4) σύμφωνα με
την προτροπή του Αποστόλου Παύλου.

Ο Δημιουργός Θεός διαφοροποίησε τα χαρίσμα-
τα των δύο συζύγων, ώστε ο κάθε ένας να αισθάνε-
ται την ανάγκη του άλλου. Οι δύο σύζυγοι να αλ-
ληλοσυμπληρώνονται και να αλληλοβοηθούνται,
ώστε η οικογένεια να είναι κοινωνία αγάπης.

**Γενικά το πρόβλημα της γυναίκας έχει
βρει τη λύση του μέσα στο φως του Ευαγγελί-
ου. Μέσα στο χώρο της Εκκλησίας η γυναίκα
δεν είναι ένα σκεύος ηδονής, μια δούλη του
άνδρα, μια παιδοποιητική μηχανή, που απλά
γεννά παιδιά. Μέσα στο χώρο της Εκκλησίας
η γυναίκα ανακτά την αξία της και την ισο-
τιμία της προς τον άνδρα, με την οποία την
προίκισε ο Θεός ήδη από τη δημιουργία των
πρωτοπλάστων.**

Ευσεβείς Γυναίκες των Χριστιανικών Συνδέσμων,

Η Εκκλησία μας τιμά σήμερα τις Μυροφόρες Γυναίκες, γιατί πρώτες αυτές δέχτηκαν το μήνυμα της Αναστάσεως του Χριστού.

Οι Μυροφόρες Γυναίκες πήγαιναν στον τάφο, έχοντας μαζί τους μύρα, για να αλείψουν με αυτά το Σωτήρα και Λυτρωτή μας. Έφυγαν όμως από τον τάφο, διαλαλώντας την Ανάσταση του Κυρίου.

Κι εσείς να γίνετε πρέπει οι σύγχρονες μυροφόρες και να φέρνετε το αναστάσιμο άγγελμα και το Ευαγγέλιο του Χριστού μέσα στο σύγχρονο κόσμο.

Οι Μυροφόρες γυναίκες νίκησαν το χρόνο, και η παρουσία τους στον κόσμο μένει ανεξίτηλη, γιατί το αλαβάστρινο μυροδοχείο της ψυχής τους ήταν γεμάτο με αρώματα αγάπης και αφοσίωσης.

Κι εσείς να μην κρατάτε απλώς στα χέρια σας τα μύρα, αλλά να έχετε μέσα στην καρδιά σας το μύρο το ακένωτο, το Χριστό, που είναι η καλωσύνη, η αγάπη, «η οδός, η αλήθεια και η ζωή» (Ιω. 14,6).

Σήμερα, στην εποχή αυτή της γενικής αποστασίας από το Θεό και από τη ζωή της

Εκκλησίας. Σήμερα, που η έκλυση των ηθών έχει πάρει τρομακτικές διαστάσεις και οι άνθρωποι, ιδιαίτερα οι νέοι μας, παρασυρμένοι από τον υλισμό και τον ευδαιμονισμό, όλο και περισσότερο αποπροσανατολίζονται και παραστρατούν, αργο-πεθαίνοντας μέσα στα δίκτυα των ναρκωτικών, η αγαπώσα γυναικεία καρδιά σας να μην ησυχάζει. Να δίνετε την «καλήν μαρτυρίαν» σας μέσα στους ανθρώπους της ενορίας σας, του χωριού σας, της πόλεώς σας. Να είστε ιεραπόστολοι Κυρίου μέσα στην ενορία σας. Να οδηγείτε τα παιδιά σας, τους νέους μας στην λατρευτική και μυστηριακή ζωή της ενορίας, στο αναστάσιμο δείπνο, που παρατίθεται στην Αγία Τράπεζα, για να μεταλαμβάνουν το θεανθρώπινο Σώμα και το Αίμα του Χριστού μας, και να ζουν την πραγματική χαρά και ευτυχία. Γιατί μακριά από το Χριστό υπάρχει υπαρξιακό κενό, δυστυχία, πλήξη, άγχος και ανία, ανειρήνευτη ζωή και απελπισία.

Σήμερα, σε μια κοινωνία βουτηγμένη στο έγκλημα, στη βία, στα ναρκωτικά, στη χαμηλή ζωή των ενστίκτων, αλλά και στην αφθονία

των διαζυγίων, που απειλούν τη συνοχή της οικογένειας, να είστε πρέπει τα γερά αναχώματα, που θα κρατήσουν άμυνα στην επέλαση του κακού. Να είστε πρότυπα ορθοδόξου χριστιανικής συζύγου. Με το χριστιανικό σας ήθος να μεταβάλλετε την οικογένειά σας σε μια «κατ' οίκον Εκκλησία» (Φιλ. 2). Οι οικογένειες είναι τα κύτταρα της κοινωνίας. Και όταν πληγούν τα κύτταρα, τότε καταρρέει και ο οργανισμός της κοινωνίας.

Η κοινωνία δεν μπορεί να σταθεί χωρίς υγιείς οικογένειες, όπως και οι οικογένειες δεν μπορούν να σταθούν χωρίς υγιή μέλη.

Μέσα στη σύγχρονη πλημμυρίδα του κακού να είστε οι φλεγόμενες από αγάπη στο Χριστό και τον πλησίον νέες μυροφόρες, που ποθείτε την άνθηση της χριστιανικής ζωής μέσα στο σύγχρονο κόσμο. Να δουλεύετε με το αίμα της καρδιάς σας, με φλόγα και ζέση για τη δόξα του Χριστού.

Οι Μυροφόρες Γυναίκες του Ευαγγελίου δείχνουν το σωστό δρόμο. Είναι μια αγία συντροφιά. Συνεργάζονται για μια ιερή υπόθεση, για ένα ιερό σκοπό.

Και οι Χριστιανικοί Σύνδεσμοι Γυναικών πρέπει να είναι μια αγία συντροφιά, που θα ασχολείται με «*όσα εστίν αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα αγνά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα*» (Φιλιπ. δ' 8). Μία αγία συντροφιά, που θα αξιοποιεί το χρόνο της σε ανώτερες απασχολήσεις.

Οι Μυροφόρες του Ευαγγελίου δεν συγκεκρινώνουν αποκλειστικά στον εαυτό τους το ενδιαφέρον και την αγάπη τους, αλλά στρέφουν την προσοχή τους στον ενταφιασμένο Χριστό. Τα αρώματα, που αγόρασαν, δεν τα χρησιμοποιούν για τον εαυτό τους, αλλά για να αλείψουν το σώμα του Χριστού. Σπεύδουν δηλαδή να κάνουν ένα έργο αγάπης χριστιανικής.

Κι εσείς μέσα στο καμίνι του ατομισμού, που δέρνει την κοινωνία μας, να αναζωπυρώσετε πρέπει, με την εδώ προσκυνηματική επίσκεψή σας, τον ένθεο ζήλο σας και να πολλαπλασιάσετε την προσφορά σας και, σαν άλλες Μυροφόρες, να διακονείτε το Χριστό και το λαό του. Να συμπάσχετε με τον πονεμένο και να συγχαίρετε με τον χαρούμενο. Να γίνετε μια άλλη Ταβιθά. Να σκουπίζετε τα δάκρυα των πονεμένων, να επουλώνετε πληγές, να προλαμβάνετε δράματα.

Στο έργο της αγάπης και φιλανθρωπίας, όπως αποδεικνύουν οι διακόνισσες της αρχαίας Εκκλησίας με κορυφαία την Ολυμπιάδα, βρήκε εκκλησι-

αστικά η γυναίκα την υψηλότερη καταξίωσή της. Η φιλανθρωπία είναι προέκταση και συμπλήρωση του πνευματικού έργου και της μυστηριακής διακονίας της Εκκλησίας.

Τα έργα της αγάπης, που αποτελούν προσφορά για τους άλλους, εκδηλώσεις αυταπαρνήσεως και θυσίας, που γίνονται για τους αδελφούς του Κυρίου, τους αρρώστους και πονεμένους, τους φτωχούς και τους αδύνατους, τους γέροντες, τους πολύτεκνους, τους περιθωριακούς και τους κατατρεγμένους, είναι πολύτιμα αρώματα, που αρωματίζουν, όχι μόνο τη γυναίκα, αλλά και την κοινωνία ολόκληρη.

Γνωρίστε, λοιπόν, τις μαθήτριες του Χριστού, τις Μυροφόρες, τις ισαποστόλους, τις παρθένους, τις διακόνισσες, τις μάρτυρες, τις αγίες της Εκκλησίας μας. Μελετήστε τη ζωή τους. Θαυμάστε την αρετή τους. Ζηλέψτε τη δράση τους. Μιμηθείτε το παράδειγμά τους.

Αυτός είναι ο υπέροχος κοινωνικός ρόλος. Αυτή είναι η μεγάλη κλήση και αποστολή για κάθε ορθόδοξη χριστιανή γυναίκα. Η ορθόδοξη γυναίκα μόνο «ως χριστοφόρος μπορεί να είναι Μυροφόρος».

Η Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού, αιώνες πριν εφευρεθούν οι «παγκόσμιες ημέρες» προς τιμή της γυναίκας, της μάνας, της τροφού, καθόρισε την τρίτη Κυριακή του Πάσχα, ως εορτή των Μυροφόρων Γυναικών. Η ημέρα αυτή, όπως πολύ σωστά λέχθηκε, θα μπορούσε κάλλιστα να χαρακτηριστεί, ως η πρώτη παγκόσμια ημέρα της γυναίκας.

Εύχομαι να αποκομίσετε πολλή πνευματική ωφέλεια από την εδώ παραμονή σας. Να αντλήσετε δυνάμεις. Να τονωθείτε ψυχικά και να ανανεώσετε την απόφασή σας για προσφορά στο χώρο της Εκκλησίας.

Εύχομαι τέλος η χάρη του Αναστάσιου Χριστού, δια πρεσβειών της υπεραγίας Θεοτόκου να είναι πάντοτε μαζί σας, μέσα στις οικογένειές σας. Να σας παρηγορεί στις δοκιμασίες σας, και να σας αξιώνει να δίνετε την καλή μαρτυρία, να σκορπίζετε γύρω σας το μύρο της Αγιοπνευματικής χάρης, ως «*ύδωρ αλλόμενον*», προς δόξαν της Εκκλησίας μας και του εν Τριάδι προσκυνητού Αγίου Θεού μας. ■